

Lovforslaget her. Hvorvidt jeg har handlet rigtigt i saa Henseende eller ej, kan der maaske være delte Meninger om. Det er imidlertid en given Sag, at saa snart Udvalget er nedsat, vil det ganske uden Opfordring faa tilstillet Materialet.

Det ærede Medlem (P. Th. Nielsen) og med ham en Række andre Talere have gjort Indvendinger mod, at Bestemmelsen om Tilskud til Landboforeningerne til Dyrskuer er ændret saaledes, at der kun ydes $\frac{1}{3}$ af det Beløb, der anvendes til Præmier, medens det tidligere var Halvdelen. Jeg har fundet dette i og for sig forsvarligt, og det er det, det kommer an paa. Her er jeg i bedste Overensstemmelse med, hvad Landboforeningernes Repræsentanter, som jeg før nævnte, indstillede i Februar 1910, og i Hovedsagen er det det samme, som De samvirkende danske Landboforeninger nu foreslaa, hvad de Herrer ville kunne se, naar De faa Materialet tilsendt. Hovedbestemmelsen i Landboforeningernes Forslag gik ud paa, at Tilskuddet skulde være lig Halvdelen af det Beløb, Foreningerne selv anvende, og det er det samme, som findes i det foreliggende Lovforslag og i Forslaget af 1910. Men saa ønske Landboforeningerne føjet til, „dog at Landboforeninger med mindst 1,000 bidragydende Medlemmer endolde et Tilskud lig det Beløb, de selv anvende“. Det har jeg ikke taget med, og jeg skal sige de Herrer, hvorfor. Der er 116 Landboforeninger, og af disse er der kun 26, der have over 1,000 Medlemmer. Jeg har ikke fundet det rigtigt, at der skulde tildeles disse 26 Foreninger dobbelt saa meget som de 90. Naar man i 1910 efter den indgaaende Overvejelse, der sikkert har fundet Sted den Gang, har foreslaaet noget, og i Virkeligheden i Hovedsagen gentaget det i 1912, hvor der er Spørgsmaal om at spare, hvad der kan spares, kan jeg ikke se, at jeg har kunnet forholde mig paa anden Maade, end jeg har gjort, og det er dog Hovedsagen, ikke andt? Spørgsmaalet er ikke om Planteavlens Stilling, sammenlignet med Husdyrbruget, men Spørgsmaalet er, hvad der er forsvarligt i Forhold til de Opgaver, Landboforeningerne varetage. For øvrigt kan jeg ikke ganske tiltræde det ærede Medlems og andre ærede Medlemmers Udtalelser om Ligestilletheden mellem Arbejdet paa Husdyravlens Omraade og paa Planteavlens Omraade. Thi med Hensyn til den første Gruppe af Tilskud, der omhandles i Lovforslaget, gælder det, at der ydes Halvdelen af det, der anvendes af vedkommende Forening til Skuer, men med Hensyn

til Fællesskuer yder Staten det dobbelte i Forhold til det, som Foreningen selv yder, og endelig den tredje Gruppe af Skuer, de saakaldte Statsskuer, som man dog ikke uden videre kan feje til Side og sige: De komme ikke Landboforeningerne ved. Selv om man vilde ophæve Statsskuerne, som det ærede Medlem fra Søby (Pinstrup) var inde paa, maatte man dog have noget andet i Stedet. Tage vi de 3 Grupper til sammen, viser det sig, at Staten yder $\frac{3}{5}$ og Foreningerne $\frac{2}{5}$ af det Beløb, der anvendes til hele denne Gruppe af Præmieringer, saa man kan ikke uden videre paa staa, at man her i stærkt følelig Grad forrykker Forholdet mellem Husdyravl og Planteavl. Det er rigtigt nok, naar man holder sig alene til Landboforeningernes Skuer, men jeg synes ikke, man kan isolere dem ganske og aldeles, saaledes som det ærede Medlem for Horsens Landkreds (P. Th. Nielsen) og andre ærede Medlemmer have været tilbøjelige til.

Det er mig imidlertid ikke Hovedsagen at imødegaa de ærede Herrer saa stærkt paa dette Punkt, men Hovedsagen er for mig, om denne Nedsættelse i og for sig er forsvarlig; i saa Fald maa vi overveje, om den med Nødvendighed fører en Nedsættelse af Planteavilstilskuddet med sig. Jeg kan ikke indse, at det ene er en absolut nødvendig Konsekvens af det andet; jeg vil helst gaa ud fra, at Landboforeningerne pleje de Opgaver, de have under sig, ud fra de Hensyn, som selve Opgaverne medføre. Det skulde ikke være saaledes, at man siger: Der er en Opgave; den er ganske vist den vigtigste, men da vi ikke kunne tjene saa meget Statsbidrag paa den som paa en mindre vigtig Opgave, kaste vi os over den mindre vigtige. Jeg synes ikke, man kan gaa ud fra, at Landboforeningernes Mænd ræsonnere saaledes. Hovedsagen er altsaa, om det i og for sig er forsvarligt at stille Landboforeningsskuerne saaledes, som her er foreslaaet, og i saa Henseende støtter jeg mig paa Landboforeningerne selv, paa, hvad de sagde i første og anden Omgang, det, som Landboforeningsrepræsentanterne sagde i 1910 og 1912. Jeg haaber, at det høje Ting vil finde, at det, som de have foreslaaet som Undtagelsesbestemmelse, kræver nogen og ikke saa ganske ringe Overvejelse, om man virkelig skal sige: 26 Foreninger af 116 skulde have forholdsvis dobbelt saa meget som de andre; altsaa, de, der have meget, skulde mere have. Jeg tror ikke, det er en Betragtning, vi skulde støtte. — Derimod har der